

geheel van houding en kwam hij met uitgestrekte handen naar haar toe.

„Miriam! Bèn je het werkelijk! Ik ben gekomen op je brief, maar ik was niet zeker of het wellicht een valstrik was!”

„Een valstrik? Wat bedoel je?”

Doch voor hij antwoorden kon, was Pim stil achter hem geslopen en drukte hem met beide armen stijf tegen zich aan. Met een ingehouden vloek trachtte de man zich van zijn aanvaller te ontdoen, doch het was te laat. Pim was dadelijk bijgesprongen door de anderen en binnen weinige minuten lag de man gebonden en hulpeloos op den grond. De das die zijn gelaat verborgen had was in de worsteling gevallen en toen Cullum den arrestant in het gelaat keek, deinsde hij vol verslagenheid achteruit.

„Dat is een mooi figuur dat ge ons laat slaan, mijnheer Pim. We hebben den verkeerden man te pakken.”

„Ik geloof het niet,” zei Pim minzaam. „Veroorloof mij u voor te stellen aan den heer Horace Radcliffe, alias Philip Carmen.”

Als er een bom in hun midden gebarsten was, hadden de drie mannen niet meer verslagen en verbijsterd kunnen zijn. Alleen Pim en juffrouw Hyam waren onverstoorbaar.

„Jij duivel!” siste Carmen met een blik vol haat Pim aanstarende.

„Je had hem wel beter mogen onderzoeken, mijnheer Cullum. Hij heeft een wapen bij zich en hij zou niet aarzelen er gebruik van te maken, hetzij tegen ons of tegen zichzelf, als hij er maar een halve kans toe had. Juffrouw Hyam ik ben u zeer dankbaar voor uw gewaardeerde hulp en het spijt me dat ik u in deze onaangename zaak heb moeten betrekken. Berkeley en Hulton zullen zich wel verder tot uw beschikking willen stellen! Nu, Cullum, je zult me aan de Yard wel noodig hebben voor deze gevangene. Ik heb er voor gezorgd dat we ons door een particulieren uitgang zonder opzien kunnen verwijderen. Als je gereed bent, zullen we gaan!”

* *

„Ik onderstel, heeren, dat je wel nieuwsgierig zult zijn, om de bijzonderheden te weten,” zei Pim den volgenden avond, toen hij en de beide vrienden aangenaam gezeten waren rondom den vroolijk brandenden haard op Berkeley's kamer. „Nu, een groot gedeelte is jelui reeds bekend, daarom zal ik je vertellen wat er gebeurd is nadat we Byng in Thespian Chambers gevonden hadden.

„De grootste moeilijkheid was toen om te weten te komen welke betrekking er bestond tusschen Radcliffe en Byng en tusschen Radcliffe en Hyam. Er scheen geen de minste relatie tusschen deze mannen te bestaan en toch, het moest, als Radcliffe den moord begaan had. De vuile toestand van zijn verblijf en de vlekken van rozige smnk in de slaapkamer brachten mij op het goede spoor. Radcliffe had de gewoonte zich vaak te vermommen. Accoord, doch waarom moest een achtbaar man van middelbaren leeftijd zich vermommen? Ik kon er geen reden voor vinden. Toen ging ik de zaak van een anderen kant beschouwen: ik ging onderstellen,

dat Radcliffe was niet Radcliffe maar een ander die zich soms hiervoor uitgaf. Dat leek mij waarschijnlijker. Dat klopte ook met de afwezigheid van linnengoed en de aanwezigheid van de vele kleederen, dassen enz. Hierdoor werd mij het verband met den leider of leiders van den misdaad duidelijk. Een was er die een dubbele rol speelde. Toen ik zoo in Radcliffe's woning het eene eind van den draad gevonden had, ging ik naar het andere zoeken — in het kantoor van den vermoorde en, Carmen viel direct onder verdenking.”

„Waarom?”

„Ten eerste omdat beider postuur overeenkwam en Radcliffe volgens beschrijving bevrijd van pruik en smink op Carmen geleek. Voorts deed zijn vraag aan u, mijnheer Hulton op de terechtzitting het vermoeden bij mij ontstaan, dat hij iets van de weddenschap afwist en bovendien meende ik na een gesprek met hem een motief voor de misdaad gevonden te hebben.”

„En dat was?”

„Jaloezie! Juffrouw Hyam bevestigde mijn vermoedens. De man was dol verliefd op haar, maar zij wilde niets met hem te doen hebben. Liefde bijeen man van Carmen's leeftijd en karakter kan een vreeselijke kwelling worden. Hij stelde alles in het werk om haar te vervoeren en toen hij eenmaal wist, zooals werkelijk het geval was, dat Byng een succesvol mededinger was, zal het plan tot een misdaad bij hem gerijpt zijn.

„Het is waarschijnlijk dat Carmen zijn compagnon over zijn liefde gesproken heeft en dat Hyam geen zin had hem als schoonzoon aan te nemen, hetzij wegens het verschil in leeftijd of om andere redenen. In allen geval Carmen was zoo vast besloten zijn wil door te zetten, dat hij geen gewetensbezwaar meer had om zijn compagnon uit den weg te ruimen en zoo mogelijk de schuld hiervan op zijn mededinger te laden, als hij hierdoor maar de dochter verkrijgen kon. Zooals ge weet, werd hem plotseling en onverwacht een prachtige kans geboden zijn misdadig voornemen uit te voeren, toen hij jullie gesprek hoord in de Club. Hij begreep dadelijk het voordeel hiervan en handelde oogenblikkelijk. Hij maakte zich meester van Byng's revolver en verliet de Club als Horace Radcliffe, vermoordde zijn compagnon, zond een telegram naar Byng en bespiedde diens komst op de plaats der misdaad. Wanneer hij zich van Radcliffe in Carmen veranderde, weet ik niet, doch dit is van geen belang.

Er waren aanvankelijk twee onoverkomenlijke hinderpalen die een ontdekking in den weg stonden; namelijk de onmogelijkheid dat Carmen het gesprek van jelui kon gehoord hebben, en ten tweede, de weinige bekendheid omtrent Radcliffe's persoonlijkheid en het gemis aan eenigen leidraad op diens kamers. Radcliffe kon verdwijnen zonder eenig spoor achter te laten.”

„Ja, maar vertel eens, mijnheer Pim, wat kan in 's hemels-naam Carmen bewogen hebben om als Radcliffe een dubbel leven te leiden?”

„Dat is eenvoudig. Carmen was in vroeger tijd een acteur en bezat nog steeds een voorliefde voor dit vak. Hij was

tevens een handig man in zaken. Hyam bezat vele klanten onder de leden der Autocratic-club en ik twijfel er niet aan of Carmen speelde de rol van Radcliffe om op de verschillende debiteurs van Hyam een oogje te houden. Hij zal zeker meermalen van af zijn gewone zitplaats inlichtingen hebben verkregen, die voor de firma van belang waren, anders zou hij deze rol niet zoolang hebben volgehouden.”

„En, zou het Carmen geweest zijn die je die snuifdoos gezonden heeft?”

„Ongetwijfeld! Het schrift was verdraaid, maar onhandig verdraaid. Bij de terechtzitting maakte ik de opmerking, zooals je je wel herinneren zult, dat het niet onmogelijk was dat een ander zich van Byng's revolver had meester gemaakt en dit verontrustte Carmen. Hij zal mijn gangen zijn nagegaan en toen ik zijn verblijf in de Shaftesbury Avenue ontdekte, besloten hebben mij uit den weg te ruimen.”

„Wat was de ontbrekende schakel in uw ketting van bewijsmateriaal, mijnheer Pim?”

„Byng's getuigenis gisteren. Hij vertelde mij dat de deur van Hyam's kantoor op een kier stond toen hij er aankwam. Hyam was dus reeds dood en slechts hij en Carmen bezaten een sleutel, de ketting was compleet: niemand anders dan Carmen kon den moord begaan hebben. Ik geloof dat je nu alles weet.”

„Neen, zeker niet! Hoe kwam Byng op Radcliffe's kamer?”

„O ja, dat had ik vergeten. Carmen had altijd een paar mannetjes tot zijn dienst, als hij een of ander obsuur zaakje te doen had. Toen Byng het kantoor uitvluchtte, stonden die twee op de wacht en zijn hem gevolgd. Tot op zekere hoogte waren ze in Carmen's plannen ingewijd. Toen nu Byng zich naar Hyam's huis in Hampstead begaf, werden ze ongerust en besloten op eigen initiatief zich van Byng meester te maken en Carmen's orders af te wachten. Nadat Byng juffrouw Hyam verlaten had, overvielen ze hem, maakten hem bewusteloos en brachten hem met een taxi naar Carmens verblijf. Daar is hij op de trap blijkbaar weer bij kennis gekomen en tegen zijn belagers te keer gegaan. Een slag op zijn voorhoofd met een of ander wapen was het antwoord op zijn verzet en daarna hebben ze hem op de kamer gedragen. Het zou, natuurlijk, beter zijn geweest als ze Byng stil zijn weg hadden laten gaan, maar toen ze hem eenmaal overrompeld hadden, moesten ze hem wel verbergen tot de gelegenheid zich voordeelde zich van hem te ontdoen. Doch die gelegenheid kwam niet en zonder ons zou Byng ongetwijfeld den hongerdood gestorven zijn. Bovendien was Byng's plotselinge verdwijning een bewijs te meer voor zijn schuld. Het heeft echter, volgens mijn meening, niet in Carmen's bedoeling gelegen om zich van Byng meester te maken. De wet zou dat wel gedaan hebben.”

„De schurk! In allen geval is hij nu zonder twijfel een kandidaat voor de galg.”

„Ge vergist u, mijnheer Hulton. Carmen is dood. Dezen namiddag vond hij, in spijt van alle voorzorgen, gelegenheid zijn bewakers te misleiden en zag hij kans zich te vergiftigen.”

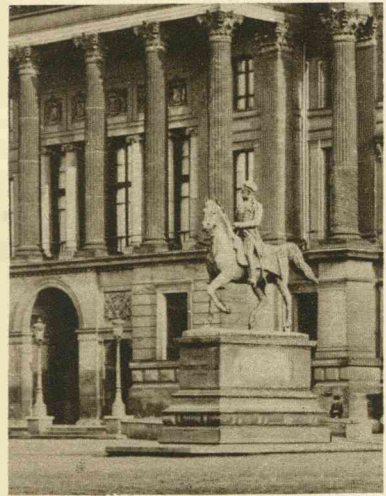
DE BRUNSWIJSKE KWESTIE.

© ©

Het ligt niet op ons terrein hier deze kwestie in finesses te behandelen; reeds uit de couranten heeft men zich op de hoogte kunnen brengen en houden van het geschil tusschen de Cumberland's en Welfen eener- en de Deutsche Bondsvorsten anderzijds. Alleen even in 't kort het allervoornaamste aanstippen, moge hier volstaan.

De kwestie op zichzelf is niet van vandaag of gisteren.

Zooals men weet had de Hertog van Cumberland zijn rechten op den troon van Brunswijk overgedragen aan zijn jongsten zoon, Ernst August. Omdat echter in der tijd de Hertog van Cumberland de Welfen bij hun actie om Hannover tot een koninkrijk te maken, had gesteund,

HET HERTOGEELIJK SLOT IN DE RESIDENTIE.

en het wellicht, wanneer hij daartoe in de gelegenheid zou zijn, weer zou trachten te doen, verzetten de Deutsche Bondsvorsten zich tegen de bestijging van den troon van Brunswijk door Prins Ernst August.

De Deutsche Bondsvorsten hadden in Brunswijk een regent aangesteld, maar door het huwelijk van Ernst August met de dochter van den Deutschen Keizer, Prinses Victoria Augusta, kwam de kwestie opnieuw ter sprake.

Er zijn toen heel wat onderhandelingen gevoerd, die geëindigd zijn met een verklaring van Prins Ernst August, waarna de Deutsche Bondsvorsten geen bezwaar er meer in zagen, dat hij den troon van Brunswijk besteeg.

Alzoo is geschied en Prins Ernst August en Prinses Victoria Augusta zijn nu hertog en hertogin van Brunswijk en de Prins als zoodanig opgenomen in de rij der Deutsche Bondsvorsten.

Onder gejuich der bevolking hebben zij in de hoofdstad hun intocht gehouden, terwijl de opper-burgemeester uiting gaf aan zijn blijdschap, dat weer een afstammeling van het oude Brunswijk den troon beklommen had.

In de troonrede zeide de Hertog dat hij steeds zou trachten te doen uitkomen, dat de leidende gedachte van al zijn handelingen was om Brunswijk in bloei te doen toenemen, en dat hij zichzelf, weder op den troon van zijn voorvaderen gezeten, geheel en al Brunswijker gevoelde.

KARAKTERISTIEK KIJKJE IN BRUNSWIJK.